

Nadžkofova homilija ob zaključku leta posvečenega življenja. Bazilika Matere usmiljenja v Mariboru, 31. januar 2016

Prav prisrčno pozdravljeni člani ustanov posvečenega življenja in družb apostolskega delovanja, dragi bratje in sestre!

Zakaj so ljudje zavrnilo preroka Jeremija, ki je govoril v Božjem imenu? Ker so v njem začutili človeka, ki budi in vznemirja vest, saj jih je opozarjal na njihove zablode in stranpoti. Vabil jih je, da se spreobrnejo in stopijo nazaj na pot, ki vodi k Bogu.

Tudi Jezusa Nazarečani, njegovi rojaki niso sprejeli, ko jih je vabil k temeljiti spremembi življenja, so našli neštete razloge, da so mu pred javnostjo vzeli pravico, da bi jim kaj takšnega govoril.

Svet potrebuje pričevalcev evangelija. Danes še bolj, kot včeraj. Vsak kristjan je poklican biti prerok. Vsak od nas je poklican, da sporočilo evangelija na konkreten način uresniči v svojem življenju in pričuje, tako v družini, na delovnem mestu, kot v družbi.

Gospod pa si je nekatere izbral na poseben način. Tem je dal, da so v srcu začutili njegovo vabilo: *»Če hočeš, pridi za menoj!«* Tako se je začela naša pot, drage redovnice in redovniki. To je začetek poti vsakega duhovnega poklica. Na začetku naše poti za Gospodom je Jezusov osebni klic. On je izvor in začetek naše poti. Kako pomembno je v sebi obujati to osebno izkustvo poklicanosti. Bodimo tako globoko in tesno povezani z Njim, da to naše osebno izkustvo nikoli ne bo zbledelo! Papež Frančišek pravi, da je naš redovni ali duhovni poklic: *»skrivnost Jezusovega pogleda do vsakega od nas!«*

Prav zaradi osebnega Jezusovega povabila je za naše življenje tako pomenljivo, da nenehno ohranjamo živ odnos in osebni dialog s Kristusom.

Danes sklepamo leto posvečenega življenja, ki se je začelo na 1. adventno nedeljo 2014 in je potekalo skozi vse leto 2015. Cilj tega leta je, da bi Cerkev, tako na vesoljni, kot na lokalni ravni, na novo odkrila velik mozaik karizem, ki se kažejo v ustanovah posvečenega življenja. V Gospodovem klicanju v posvečeno življenje se na viden način razodeva raznovrstnost oblik: od Bogu posvečenih devic, meniškega življenja, prek apostolskih in svetnih ustanov, vse do novih inštitutov in oblik posvečenega življenja. Upam, da smo v tem letu posvečenega življenja bolje spoznali darove in karizme, ki na mnogovrstne načine bogatijo Cerkev.

Leto posvečenega življenja, ki ga zaključujemo, je bil poseben čas milosti najprej za vsakega člana ustanove osebno, za vaše redove, družbe in ustanove, kot tudi za vso Cerkev. Ob razglasitvi leta posvečenega življenja je papež Frančišek vse kristjane povabil, da bi se s hvaležnostjo ozirali v preteklost in se Bogu zahvaljevali za vse darove, ki smo jih prejeli in jih prejemamo po ustanovah posvečenega življenja in družbah apostolskega delovanja.

Vse člane ustanov posvečenega življenja in družb apostolskega delovanja je sveti oče v začetku leta posvečenega življenja povabil, da bi v tem letu rastlo v članih novo navdušenje, da bi vsak še bolj začutil, zakaj ga je Gospod poklical in bi se mu znova celostno izročili, vse do zadnjega koraka zemeljskega življenja.

Tako se ob sklepu leta posvečenega življenja postavlja vprašanje: *»Kakšen sad je to leto obrodilo?«* Tri besede so bile v tem letu postavljene v ospredje: evangelij, preroštvo in upanje.

Zato smo v tem letu še bolj začutili, kako nas Jezus Božji Sin osebno vabi, da vztrajamo na poti za Njim, da poslušamo Njegov glas in smo odprti za delovanje Božjega Duha, ki nam ga

pošilja, da bi na začetni poti vztrajali. Ne moremo biti oznanjevalci veselega oznanila, če njegovo oznanilo najprej nam samim, osebno, ne prinaša veselja in poguma.

Druga beseda je preroštvo: Bogu posvečeno življenje je preroško znamenje za Cerkev in za svet. Še posebej za svet, ki ga zaznamuje individualizem, iskanje sebe samega in lastnega ugodja. Redovnice in redovniki s svojim življenjem sredi sveta oznanjate in pričujete za življenje v vsej polnosti, pričujete za naše prihodnje, večno življenje v Božjem kraljestvu, ko bo v polnosti uresničeno občestvo bratov ni sester.

Tretja beseda, upanje: Mnogi ljudje, razočarani nad sedanostjo, s strahom gledajo v prihodnost. Člani ustanov posvečenega življenja naj bi živeli vsak trenutek sedanosti z ljubeznijo, v osebni prijateljstvu z Bogom in v skupnosti. Na ta način lahko, kljub zavedanju realnosti in resnosti sedanjega trenutka, z upanjem gledamo na prihodnost, saj spolnjevanje Božje volje in življenje po evangeljskih svetih budi upanje.

Sadovi leta posvečenega življenja se morajo razvijati naprej. Samo tako bo Bogu posvečeno življenje lahko odgovorilo na izzive, ki jih prinaša naš čas.

Kot pastir krajevne Cerkve, kot eden izmed vas, se želim danes vsem vam osebno zahvaliti za pričevanje in napore. Hvala, da bogastvo evangelija prinašate tudi tja, kjer so težave, revščina, raznovrstno trpljenje, da ste na ta način prinašalci upanja in Božjega usmiljenja. Hvala vam za pogum, da hodite za Jezusom, da ga posnemate v služenju ubogim, da se lahko On sam po vas in po vašem služenju približuje in sklanjanja h grešnikom in vsem tistim, ki v globini srca hrepenijo po njem, ker so se na življenjski poti, Bog ve iz kakšnega razloga, izgubili. Bodite vsem tem »kompas«.

Rdeča nit tako leta posvečenega življenja, kot tudi svetega leta usmiljenja je: »Da bi z novim navdušenjem lahko šli za Gospodom«. Tako se pot ne zaključuje, ampak se nadaljuje. Pot jubilejnega leta usmiljenja je namenjena nam vsem, še posebej vsem članom posvečenega življenja, kajti Bogu posvečeno življenje je pričevalno samo, če je »obličje Očetovega usmiljenja«. V prvi vrsti se to uresničuje, ko gradite pristno sestinstvo in bratstvo v svojih skupnostih.

Izročimo se Materi usmiljenja, zaupajmo v njeno varstvo. Naj nas kot dobra mati spremlja v našem življenju, da bo Bog, ki je v nas dobro delo začel, to delo mogel tudi dokončati« (Flp 1,6). Amen

+ Alojzij Cvikl DJ
nadškof metropolit